

παλινδρομήσωμεν πάλιν εἰς τὸν πεζὸν κόσμον. Ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, ἀφ' οὗ ἀπέκτησε πρῶτον τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, τώρα ἐποφθαλμιᾷ καὶ τὸν θρόνον τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἐκ τούτου ἀνεφύησαν διάφορα ζητήματα ἐν τῷ νῦν τῶν γάλλων χρονογράφων ἢ ποικιλογράφων. Γνωστὸν ὅτι ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία μόνον τεσσαράκοντα ἀκαδημαϊκοὺς ἔχει. Ἐκαστος δὲ διάδοχος ἀποθανόντος ἀναγινώσκει τὸ ἐγκώμιον τοῦ προκατόχου του, ἀκούων τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν ὑποδοχὴν του. Εἶναι εἶδος ἐτερορροῦθμου ἐταιρία; ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ. Ἐρωτᾷ λοιπὸν χρονογράφος τις· « Ἄν ἡ Α. Μ. ἐκλεχθῇ, θὰ ἀναγκασθῇ ἄρα γε ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἐγκώμιον τοῦ προκατόχου του καὶ τούτου δοθέντος θὰ νομίσῃ ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον, ἵνα μὴ διακόψῃ τὴν παράδοσιν, νὰ ἀπορήσῃ ταπεινοφρονέστατα, ὡς ὁ Κύριος Ὁκτάβιος Feuillet (*) καὶ πάντες οἱ προκατοχοὶ του, διὰ τὴν ἀπειρον τιμὴν τὴν ὑποίαν θὰ λάβῃ; Τῇ ἀληθείᾳ ἀγνοῶ. » Καθ' ἡμᾶς εἰς μόνος τρόπος διορθώσεως τοῦ κακοῦ ὑπάρχει . . . νὰ ψηφισθῇ τεσσαράκοστή πρώτη ἔδρα διὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τοῦτον προτείνομεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν. Τότε ἐκεῖνος μὲν δὲν θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἀναγνώσῃ οὐδενὸς προκατόχου τὸ ἐγκώμιον, ἡ δ' Ἀκαδημία, ἂν ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ τὸ ἀκούσῃ, δύναται νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ θεωρήσῃ ὡς προκατόχον καὶ ἐγκωμιάσῃ τὸν Μολιέρον, ὅστις πρὸς μέγα αὐτῆς αἰσχρὸς δὲν ὑπῆρξε μέλος τῆς Ἀκαδημίας ἢ ν' ἀναγνώσῃ τεμάχιόν τι τοῦ βίου τοῦ Καίσαρος ὃν συγγράφει.

Σ.

Η Θ Ι Η Σ Ι Σ.

ΤΩ ΠΕΡΙΣΠΟΥΔΑΣΤΩ ΜΟΙ ΦΙΛΩ

Κ. Κ. Νικολαΐδῃ.

Δὲν μοι ἔλεγες χθὲς ἔτι ὅτι βλέπω μόνον ῥόδα,
 Ὅτι πάντα μοὶ γελῶσι καὶ ὅλα μ' εἶναι χαρμονή;
 Τί ζητεῖς τώρα μὲ κρῖον νὰ πατήσω τ' ἄνθη πόδα
 Καὶ ἡ ἡδὴ μου ν' ἀπέλθῃ ὀνείρου παντός κενή;

Πρόθυμος ἐνθ' ἡ φύσις τ' ἀπειράριθμά της κάλλη
 Μᾶς προχέει καὶ μὲ δρόσον ἀμβροσίας μᾶς κερνᾷ,
 Ἐνθ' ἔρωτες μᾶς κράζουσιν, καὶ ἐνθ' σμήνος νυμφῶν ψάλλει
 Προσκαλοῦν ἡμᾶς εἰς δάπνα, εἰς βουνὰ ἐρατεινά,

Διατί πρὸς πᾶν τ' ὄρατον νὰ φανῶμεν ἡμεῖς κρῖσι,
 Κ' οὐδὲν θέλγητρον νὰ τέρπῃ τὴν καρδίαν μας γλυκὺ;
 Διατί ὠχρότης νόσου φθισικῆς ἡμᾶς νὰ χρίῃ
 Κ' εἰς τὰ νεαρά μας στήθῃ λύπη μόνον νὰ οἰκῇ;

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἐνόσῃ πρὸς τὴν δύσιν του προδίδει
 Ἀναμνήσεις πόνων ἔχει τοῦ πλοῦς του ἀρωγόν

(*) Ὁ εὐφύεστατος συγγραφεὺς τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Ἀπόρου νέου.

Διατί νῦν διασκεδάζων τὴν ψυχὴν νὰ μὴν εὐφραίνει
 Μακρὰν ὀδυνῶν καὶ λύπης, θλίψεων βαρυαλγῶν;

Μὴ ἀφίνωμεν τὸ ῥόδον πένθιμον καὶ φυλλοῤῥέον
 Εἰς τὰς χεῖράς μας ἡσύχως καὶ ἄκαιρα νὰ μαρανθῇ,
 Ἄς τὸ ὑσφρανθῶμεν, φίλε, ἐνθ' γὰρρον καὶ ὠραῖον
 Νέους κάλυκας ὑφόνει καὶ εὖοισμον ἐνθ' ἀνθεῖ!

Μὴ ἀφίνωμεν τὸν χρόνον νὰ παρέρχηται ματαίως
 Χρυσαλίδας κυνηγοῦντες εἰς λειμῶνας δροσεροῦς,
 Καὶ ἄς τρέχωμεν προθύμως ἴαν νόμφη τις ἡδέως
 Εἰς δανδρώνας μᾶς φωνάζει πυκνοφύτους, σκιερούς.

Ὅσον, ναί! τὸ νεαρὸν μου πρόσωπον δὲν περιβάλλει
 Γήρατος ῥυτίς βαθεῖα καὶ ὠχρότης παγερά,
 Ὅ μὲν μειδιοῦν τὰ χεῖλη, καὶ ἡ καρδία μου θὰ ψάλλῃ
 Τῶν ἐρώτων ὦ! θὰ ψάλλῃ τὴν χορεῖαν γλυκερά!

Βραχίλια

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. Π.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΜΑΙΟΥ 4, 1863.

—ooo—

Αἱ περὶ ταχείας ἀφίξεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου εἰδήσεις δὲν ἤλθουσιν. Κατὰ τὸ τηλεγράφημα τῆς ἑλληνικῆς πρεσβείας τῆς εἰς Κοπεγχάγην σταλείσης, μένουσιν ἔτι ἐκκρεμεῖς μικροὶ τινες ὅροι.

Κοπενάγη, 21 (3) Μαΐου 1863.

« Ἐφθάσαμεν εἰς τὰς 13 (23) τοῦ μηνὸς ἀπριλίου κατὰ τὰς 14 αὐτοῦ παρουσιάσθημεν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, κατὰ τὰς 15 παρουσιάσθημεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας. Αἱ περὶ ἔρων σημειώσεις τὰς ὁποίας σᾶς ἐτηλεγραφήσαμεν προλαβόντως μᾶς εἶχον δοθῇ ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν. Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ πρίγκηψ Χριστιανὸς θεωρεῖ ἀναγκαίαν τὴν σύνταξιν πρωτοκόλλου ἐπομένως καὶ ὁ ἔρος ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θέλει διατηρήσῃ τὸ θρήσκευμά του, ἂν καὶ περιλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος τῆς συνελεύσεως, θέλει περιληφθῇ ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ. Χθὲς παρουσιάσθημεν εἰς τὸν πρίγκηπα Χριστιανὸν, παρούσης ἀπάσης τῆς οἰκογενείας του, καὶ τοῦ ἐκλεχθέντος ὑπὸ τῆς συνελεύσεως βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου ἢ συνέντευξις ὑπῆρξε μακρά, μᾶς ἐδέχθη δὲ μετὰ οἰκειότητος ἐπὶ τέλος μᾶς εἶπεν ὅτι ἐλπίζει ὅτι ταχίως θέλουσιν ἐξομαλυνθῇ αἱ μικραὶ δυσκολίαι. »

Πρὸ αὐτοῦ δὲ εἶχε σταλῇ ἕτερον τοῦ ὁποίου τὰ συμβολικά γράμματα μέχρι τινὸς μόνον ἡδυνήθησαν ν' ἀναγνώσθωσι.

Κ' ἐκτενὴ τινὰ τῆς Κλειοῦς ἀλληλογραφίαν, ἡ γενομένη πρὸς τὴν πρεσβείαν ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν ἀρίστη. Κατὰ βιενναίαν δὲ τινὰ ἐφημερίδα παρεχωρήθη αὐτῇ ἐνοικιασθῆν ἐπ' ὀνόματι τοῦ βασιλέως τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ « Βασιτικοῦ Ξενοδοχείου » (Hôtel Royal) ὁλόκληρον. Οἱ πρέσβεις εἶδον τὸν τε βασιλέα τῆς Δανίας καὶ τὸν βασιλέα Γεώργιον καὶ τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν Κ. Χάλλ. Ἡ πανηγυρικὴ παράστα-